

Selvlyrelse, de da kunne det, og dertil siger jeg: saaledes er Grundloven indrettet, det beror paa Folket selv at arbejde sig frem. Det beror paa Folket selv, idet det i Et og Alt holder sig til Grundlovens Bud, som de foreligger, og det er dette, som det kommer ind paa. Det ligger i Grundlovens Aand, at en saadan Udvikling maa komme, hvor det andet Kammer vælges af en sa a almindelig Valgret som den, vi have. Jeg tør ikke sige: almindelig Valgret, saa vil man hene ved Binduet sige, at det er ikke almindelig Valgret, vi have; men jeg siger: en sa a almindelig Valgret. Det er mig klart, at en Forsatningsordning ikke kan føre til Held for Landet eller til en rolig Fremadskriden, naar der ikke staar et Ministerium ved Siden, som virkelig efter sin bedste Overbevisning i det Væsentlige kan slutte sig til det Flertal, der kommer ind i dette Thing. Dette er min bestemte Tro, og det ligger i Grundloven, ikke i noget Bogstav men i hele den Aand, hvori den er skreven. Det er ogsaa, hvad Finansministeren saa træffende kaldte uskrevne Regler, det er en uskreven Regel, men en useilbar Regel. — Den ærede Finantsminister kom til at tale om den store Banstuelighed, der fandtes for Regjeringen, naar den skulde arbejde sammen med disse to Thing, idet man her spurgte Ministeren alt for meget ud om det, han egentlig skulde svare i Landsthinget, det bragte vi ham til at udtale her, og derved bragte vi ham i en højer Stilling. Det kan gjerne være, naar Finantsministeren siger det, er det ganske vist Tilfældet; men det er ikke anderledes, og det bliver ikke anderledes, og det kan jo ikke blive anderledes. Vi nedsatte for mange Udvalg i begge Thingene, nævnte den ærede Finantsminister. Jeg vil kun ligeoverfor dette sige, at det kunde være rigtig, hvad den ærede Finantsminister sagde; at Ministrene kunde meget ønske at have Sæde i Udvalgene, det kan jeg forstaa; men Udvalgene have i de fleste Tilfælde frabedet sig at høre Ministrene, inden de selv have overvejet og pleiet Naad om, hvorledes Sagerne skulde tages, og foreløbig have taget Beslutning. Saa er det efter vor Opfattelse først Tiden, at Ministeren kommer til for at give os Oplysninger og meddele os, hvorledes han kan stille sig til Udvalget, saa mene vi, at det er paa rette Sted. Men tillige er jo dog Sagen den, at vi maa huffe paa, at et Par, ja 3 a 4 af de allerførste Love, der ere forelagte, ere blevne os forelagte meget sent. Med Hensyn til den ene Lov, som den ærede Finantsminister nævnte, angaaende hvilken det kun har været et Udvalgs Møde, vil den ærede Finantsminister vist indrømme, at den er saa stor og vigtig, og at den kom saa sent for, at den ærede Minister, som har forelagt Loven, maatte kunne sige sig selv, at den, naar han saae hen til alle de andre Lovforslag, der foreligger, ikke kunde komme videre. Jeg tror derfor, at det er meget hensigtsmæssigt, at Udvalgene først anvende deres Kræfter

paa de Love, som der er Udsigt til at føre igjennem, i Stedet for at sprede deres Arbejde ogsaa til andre Love, som det er sikkert ikke ville kunne blive færdige, og derved hindre flere andre Love fra at komme igjennem. Det er det Uheldige ved den nævnte Lov, da denne Sæg nu en Gang er bragt paa Tale af den ærede Minister, at han ikke vilde høre Landets øvrige Kommunalbestyrelser og ikke troede at kunne indbringe Loven, før end han havde hørt Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der synes at blive betragtet med ganske andre Øine end Landets øvrige Kommunalbestyrelser, hvilket foranledigede, at Loven blev indbragt saa sent. — Den ærede Finantsminister kom til at tale om, at man maatte forlange en virkelig og selvstændig Regjering. Saa, dert er jeg fuldstændig enig med den ærede Minister, og derfor kan det heller aldrig falde mig ind, at det nuværende Ministerium vil kunne komme til at forhandle paa en god Maade med Folkethinget; thi Regjeringen er en virkelig og selvstændig Regjering, og det bør den være, men den staar paa et politisk Standpunkt, som er saa forskjelligt fra Folkethingets Flertals, at Regjeringen, netop fordi den er en virkelig og selvstændig Regjering, slet ikke kan forhandle med Flertallet her. Vi ere glade over, at Regjeringen er en virkelig og selvstændig Regjering, men det, som vi ønske og maa forlange, er, at Regjeringen virkelig staa saaledes paa sin politiske Overbevisning, at den kan være en virkelig og selvstændig Regjering og dog arbejde sammen med Folkethingets Flertal. Deri ligger netop Knuden.

Jeg skal nu kun kortelig erklære, at jeg efter den hele Stilling, saaledes som den her foreligger, og efter hvad jeg selv har forklaret, og idet jeg ogsaa for en Del kan henvise til foregaaende Talere, ikke kan stille mig anderledes i dette Dieblis, end at jeg maa stemme imod Finantsloven. Bliver den ikke forkastet, saa forudser jeg, at den fremtidige Virksomhed mellem Folkethinget og Ministeriet ikke vil faae nogen som helst anden Karakter, end den hidtil har havt; den vil blive af den Natur, at vi ikke faae Noget ført igjennem.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for at fortsætte dem i Aften.

Næste Møde vil blive afholdt i Aften Kl. 7 1/2, Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af tredie Behandling af:

Forslag til Finantslov for Finantsaaaret fra 1ste April 1873 til 31te Marts 1874.

Mødet hævet Kl. 5, 35".